¡Abordaxe!

Boletín informativo anarquista
nº 4 · Galiza · Xaneiro 2016 · mensual

abordaxe.wordpress.com
abordaxe@bastardi.net

Por qué estamos en contra das prisións?

— Estamos en contra da prisión porque naceu e desenvolvéuse para defender os privilexios dos ricos e o poder do Estado.

— Estamos en contra da prisión porque unha sociedade baseada na liberdade e a solidariedade(e non nos beneficios e privilexios) non a necesita.

— Estamos en contra da prisión porque ata o máis atroz dos crimes é un espello da sociedade, dos nosos medos e debilidades e non ten sentido agochálos atrás dos barrotes.

— Estamos en contra da prisión porque os piores criminais son os que posúen as chaves das celas.

— Estamos en contra da prisión porque non se pode sacar nada positivo da coacción e a sumisión.

— Estamos en contra da prisión porque queremos transgredir as normas desta sociedade e non temos ningunha intención de integrarnos pacíficamente nas súas cidades, fábricas, cuarteis e supermercados.

— Estamos en contra da prisión porque o son dunha chave xirada na pechadura é unha tortura diaria, o aillamento é unha abominación, o fin dunha visita é sufrimento e o tempo que se pasa dentro é un reloxo de area que mata lentamente.

— Estamos en contra da prisión porque os carcereiros están sempre dispostos a defender todo abuso e violencia e están deshumanizados polo costume da obediencia e a espionaxe.

— Estamos en contra da prisión porque arrancóunos demasiados días, meses e anos e demasiadas amigas e compañeiras.

— Estamos en contra da prisión porque as noticias dunha fuga dan máis calor aos nosos corazóns que un día de sol.

— Estamos en contra da prisión porque, se miras o mundo a través dunha pechadura, soamente ves xente malintencionada e desconfiada.

— Estamos en contra da prisión porque o sentido da xustiza xamáis se poderá atopar nun código penal.

— Estamos en contra da prisión porque unha sociedade que necesita encerrar e humillar é, en sí mesma, unha prisión.

¡Lume a todas as prisións!

Unhas anarquistas

[Galiza] Stop Desafiuzamentos A Coruña fai balance do 2015

A Coruña, 30 de decembro de 2015. Dende Stop Desafiuzamentos A Coruña non queremos deixar pasar a oportunidade de facer balance deste 2015 que tantas novidades (boas e malas) nos trouxo: a Lei Mordaza, a loita que continúa en Elviña, xuízos gañados e novas multas por loitar polos dereitos de todas.

Queremos recordar que ata o de agora acumulamos 15145 euros en multas. As que pagamos entre todas ascenden a 4827 euros, e o monto restante seguirá sendo utilizado para as sancións futuras, xa que seguiremos loitando polo dereito á vivenda e levando a cabo accións de denuncia. En 2014 lanzamos unha campaña de socialización de multas que rematou a principios deste ano 2015 e que nos deixou un bo sabor de boca ao saber que contamos co apoio e a solidariedade de milleiros de persoas.

A boa noticia son as 15 persoas absoltas (dun total de 16) que se viron obrigadas a participar en diferentes procesos xudiciais polo penal. Pola contra, nos xuízos pola vía administrativa en resposta ás sancións impostas, perdemos 4 e gañamos 5. Non obstante, seguen a chegar novas multas de distintas accións. Por exemplo, as relativas áconvocatoria feita a nivel nacional contra a Lei Mordaza na que sufrimos a represión e a violencia policial.

Este ano non deixamos de apoiar á veciñanza de Elviña na súa loita por manter as súas vivendas fronte ó proceso especulativo do parque Ofimático. Seguimos acompañándoos todos os venres nas súas protestas na pasarela, participamos no seu Entroido, na súa Revolución do Toxo e máis acudimos a Elviña para lembrar ocabodano do desafiuzamento e destrución da casa de Varo e Isabel, e seguiremos apoiando a loita da veciñanza ata acadar unha solución xusta.

Temos tamén un agarimoso recordo para Carlos Midón e a súa familia, vítima de estafa e desafiuzamento, compañeiro de loita polo dereito á vivenda en Compostela, e que no cabodano do seu desafiuzamento quitouse a vida ante a desesperación de non poder resolver a situación de miseria á que o abocaron xunto coa súa familia. Uns días despois convocamos unha manifestación á súa memoria, reivindicando que estes feitos son crimes sociais e teñen responsables.

Pola nosa banda, queremos rachar coa soidade e o illamento, e continuamos a realizar asembleas de persoas afectadas nas que traballamos conxuntamente para buscar solucións e xerar dinámicas de asesoramento colectivo e apoio mutuo entre todas. Deste xeito, queremos asentar as bases para que o dereito á vivenda sexa un eixo sobre o que construír unha sociedade xusta na que ninguén máis teña que sufrir o medo a quedar na rúa.

Por todo o anterior, queremos mandar unha mensaxe de esperanza e de loita a todas aquelas persoas que están en risco de desafiuzamento ou teñen problemas habitacionais. Nós seguiremos loitando por este dereito e contra a represión. Agardamos que no 2016 consigamos rematar cos desafiuzamentos e o dereito a unha vida digna para todas sexa cada día máis unha realidade.

Moitas gracias pola vosa atención.

Non son suicidios, son asasinatos!

Elviña non se vende, Elviña se defende!

Nin casas sen xente, nin xente sen casa!

D.R.U.I.D.A. (Declaração revolucionária unilateral de indêpendencia desde abaixo)

*Comunidao de **Nodo gallaecia, bloco para a revoluçao integral.***

Nós, comuneiras e comuneiros da biorregião galaica, reivindicando a vigência das nossas fórmulas milinenárias de autogoverno assemblear concelhio, declaramos a ilegitimidade do quadro jurídico-político-económico que sustenta a existência do estado, incluindo o seu texto constitucional e toda a legislação, instituições e hierarquias administrativas que dela emanam directa ou veladamente.

O colapso da civilização industrial, produtivista e consumista é inevitável sendo nossa a responsabilidade de construir uma outra sociedade baseada na cooperação e nas relações de proximidade, capaz de paliar o colapso social, económico e ecológico, tendo-se convertido o binómio estado-capitalismo no principal obstáculo para o exercício dessa urgente responsabilidade.

Frente esse aparato estatal ilegítimo, que destrói as nossas comunidades e os laços de solidariedade, apoio mútuo e respeito nas nossas relações com a natureza, declaramos o nosso direito e obriga de rebelião a ser exercido através da não-cooperação social, económica e política, e da restauração e revigoramento das nossas institucionalidades tradicionais à margem do estado.

Manifestamos a retirada da nossa lealdade e obediência ao aparato estatal, conferindo-a daqui para a frente apenas àquelas instituições de autogoverno e autogestão assemblear que, recuperadas ou criadas de novo, possibilitem a reconstrução de relações humanas equitativas baseadas na liberdade, na autonomia e na abolição das formas de dominação vigentes.

Iniciamos assim um “processo desconstituinte” como movimento de transição descentralizado, múltiplo e disperso visando substrair poder, legitimidade, autoridade e efectividade ao aparato estatal, impulsionando simultaneamente um processo de “revolução integral” para a transformação radical das estruturas e valores que foram impostos às nossas comunidades.

Declaramos assim de forma irrevogável a nossa “independência desde abaixo” para nos libertar das opressões que nos tornaram dependentes e escravos, mas não através do estabelecimento de novos estados, mas de um processo de autodeterminação funcional que desenvolva as nossas próprias instituições para o autogoverno assemblear comunitário e a autogestão das necessidades básicas.

Convidamos a todas as pessoas a aderir à presente Declaração e a participar ativamente das ações e projetos comunitários que articulem de jeito territorial e setorial as nossas necessidades de alimentação, autoemprego, energia, financiamento, tecnologia, educação, vivenda, saúde, transporte, etc., minimizando qualquer tentativa das instituições estatais ilegítimas de obstaculizar a vontade coletiva aqui expressada.

Esta Declaração entra em pleno vigor e efeito na madrugada do dia 22 de dezembro de 2015, Solstício de Inverno, início do retorno da luz, tendo plena legitimidade como quadro programático e normativo para a tomada das decisões e a realização das ações civis necessárias encaminhadas à materialização política do exercício da soberania das nossas comunidades.

[Paris] O COP 21 dos militares, os policias e as fronteiras.

por ***Negre i Verd***

Na COP de París están a falar os presidentes dos países máis poderosos do mundo e os seus encargados de industria, finanzas e medio ambiente, pero .... están tamén falando os seus xefes de estado maior, os seus ministros de interior,os seus xefes de policía, os seus responsables de fronteiras?.

Bo, talvez non se reuniron en París, pero é seguro que en calquera outro lugar unha boa parte deles (os dos países ricos) si que se reuniron, reúnense e reuniranse para falar de aspectos concretos da adaptación ao cambio climático.

O cambio climático perturbará profundamente a orde mundial, creará inestabilidade, revoltas e movementos de poboación. Secas extremas, aumento do nivel do mar, salinización dos chans, perda de fertilidade, carestía de alimentos ...

O actual conflito en Siria e en Iraq (guerra e migración masiva), e a intervención dos poderes tanto mundiais como locais (EEUU, Rusia, China, UE, Irán, os despotas da Península Arábiga...) tivo un desencadenamento básico no aumento exponencial da poboación urbana, a ruína da agricultura local e o aumento dos prezos dos alimentos e todo iso xunto a unha seca extrema de anos de duración.

A resposta a esta crise climática (a primeira da que somos conscientes, aínda que seguro que antes houbo outros episodios) non foi por camiños de diplomáticos e ministros de traxe e gravata, senón de funcionarios, con uniforme de combate, de camuflaxe.

Os uniformados militarizados con armas de guerra nas mans podémolos ver, non só na cabina dos bombardeiros e na cuberta dos barcos que se dedican a bombardear a terra, senón tamén nos aeroportos, nas rúas das nosas cidades (incluídos os "nossos mossos") e, moi especialmente, nas fronteiras.

As fronteiras son a primeira infraestrutura que os estados están a adaptar a fume de carozo ao cambio climático (adaptación "modélica"), xa se están construíndo os primeiros muros de contención da marea humana: valos, aramados, "concertinas", torres de vixilancia (ominiosamente parecidas ás dos campos de concentración), drones, satélites, sistemas informáticos, bases de datos, o flamante rexistro de viaxeiros (de momento aéreos) que hai uns meses parecía que Europa nunca aceptaría... un paraíso para as axencias de fronteiras, un paraíso para FRONTEX, a axencia europea para as fronteiras exteriores, biometría, brutalidade TIC, tecnomuros, servizos de seguridade...

Os muros fronteirizos están cada vez máis recheos de sensores, de cámaras termográficas e de vídeo e máis vixiados desde o ceo; as aduanas de todo o mundo están cheas de computadores conectados a bases de datos, lectores de pegadas dixitais, cámaras de recoñecemento facial, arcos detectores de metais, escáneres corporais e sensores químicos...

Hai unhas semanas o diario "El Periódico" sacou un artigo sobre a subida do nivel do mar, con imaxes sacadas da web http://sexalevel.climatecentral.org/, onde se daba a información alarmista de que a T1 do aeroporto de El Prat converterase nunha illa, se mirasen a outros puntos da simulación verían que os maiores efectos danse nos deltas de varios ríos, do Nilo, Ganges, Ayeryarwadi, Mekong, Río das Perlas (Guanzhou), Yangtze (Shangai), Huang Hei, Mississipi, Orinoco, Amazonas ... e moitos máis.

Os deltas son zonas craves na produción de alimentos e son tamén zonas moi poboadas, só o do Nilo ten xa 40 millóns de habitantes, son por tanto zonas moi sensibles ao cambio climático.

Ademais de reforzar fronteiras os estados están a tomar outras medidas "de adaptación" fronte a unha posible falta de alimentos, o acaparamento de terras de cultivo para a agricultura industrial, sobre todo nos países onde os agricultores locais están máis indefensos, non é cousa pequena, máis de 30 millóns de hectáreas en Sudán e en conxunto considérase que 80 millóns de hectáreas de países do sur foron adquiridas por especuladores. A isto hai que engadir o peso, que cada vez é máis grande da agricultura industrializada, esta acapara entre o 70 e o 80% da terra cultivable, e usa 76% da auga de rego.

Nunha situación de crise alimentaria (como a de 2007/2008) poderanse enviar os alimentos producidos en países famentos cara aos países investidores ... só hai dous camiños (que de feito é un só), réximes militares ditatoriais apoiados con material, diñeiro e persoal para os países investidores, ou a ocupación militar pura e dura.

A tortura no Estado español: Informe da CPDT de 2014

Extracto da nova recollida do ***Boletín Tokata.***

Para acceder ao artigo completo así como ao informe acudir a web de abordaxe.

Por undécimo ano consecutivo, a **Coordinadora para a Prevención e Denuncia da Tortura (CPDT)** presenta o seu informe anual sobre os casos de tortura, malos tratos e mortes baixo custodia coñecidos no Estado español. Neste novo informe mantivéronse os mesmos criterios que nos informes anteriores co obxecto de facilitar unha perspectiva sobre a evolución da práctica da tortura no Estado español. Neste traballo presentamos as denuncias que entran dentro da definición da Convención da ONU:

"Entenderase por tortura todo acto polo cal se infrinxa intencionadamente a unha persoa dores ou sufrimentos graves, xa sexan físicos ou mentais, co fin de obter dela ou dunha terceira información ou unha confesión, de castigala por un acto que cometese ou se sospeite que cometeu, ou de intimidar ou coaccionar a esa persoa ou a outras, por calquera razón baseada en calquera tipo de discriminación, cando devanditas dores sexan infrinxidas por un funcionario público ou outra persoa no exercicio de funcións públicas, a instancia súa ou co seu consentimento". Convención das ONU contra a tortura e outros tratos ou penas crueis, inhumanas ou degradantes. Aprobada polo Plenario da ONU o 10 de decembro de 1984. Ratificada polo Estado español, entrou en vigor en outubro de 1987

No informe deste ano recollemos 194 situacións en que se produciron agresións, torturas e/ou malos tratos a un total de 961 persoas:

Estas agresións producíronse sobre persoas baixo custodia dos funcionarios (comisarías, cuarteis, prisións ou outros centros de privación de liberdade) e/ou no transcurso de intervencións policiais (represión de manifestacións, etc.). Estas cifras non coincidirán co número de causas penais abertas por tortura e/ou malos tratos, dado que un mesmo caso ou situación pode dar lugar a unha ou a varias causas xudiciais. Como en anos anteriores, non se tiveron en conta todas as denuncias de torturas e/ou malos tratos das que se tivo coñecemento durante o ano 2014: algunhas foron excluídas do informe por petición expresa das persoas afectadas, outras porque a información recibida era insuficiente ou non estaba totalmente contrastada. Tamén hai que ter en conta que un importante número de casos de tortura e/ou agresións das Forzas e Corpos de Seguridade do Estado (FCSE) ou Funcionarios de Institucións Penais (FIIPP), non se denuncian nunca, nin ante os tribunais de xustiza nin ante ningunha outra instancia, pública ou privada, especialmente por parte de colectivos como o das persoas migrantes e/ou presas, ou outros de especial vulnerabilidade social como as persoas sen fogar, etc.

[...]

No ano 2014, tivemos noticia do falecemento de 50 persoas mentres se atopaban baixo custodia das Forzas e Corpos de Seguridade do Estado (FCSE) ou do persoal dalgún outro espazo de custodia público, ou pola súa actuación directa durante intervencións policiais (por exemplo, por efecto dos seus disparos). A estes datos habería que engadir unha persoa á que algunhas fontes dan por morta, pero cuxo corpo non foi achado, polo que preferimos considerala "desaparecida" (así consta nas nosas estatísticas).

Breve viaxe pola prisión social

pola revista ***A corps perdu nº2***

Encerrar a un ser humano nuns poucos metros cadrados durante meses e anos. Controlárlle, espiarlle, humillarlle e privarlle dos seus sentimentos. Sen dúbida o cárcere é unha forma de tortura. E con todo, a pesar do atroz da tortura, a sociedade non pode apañarse sen o cárcere. Ou mellor, poderiamos dicir que o cárcere non é unha simple emanación do Estado que tenta reprimir e/ou illar seres humanos desviados, inadaptados, superfluos ou indesexables. Ao contrario, é unha peza orgánica da sociedade. Mirando ben a evolución das cousas, poderiamos soster que o cárcere non é unha extensión da sociedade, senón que a sociedade é unha extensión do cárcere. Dito doutra forma, a sociedade enteira é unha prisión na que os cárceres son só o aspecto máis evidente e brutal dun sistema que nos converte a todos en cómplices e vítimas, todos encerrados.

Este texto pretende realizar unha breve viaxe ao interior dos "módulos" e as "seccións" do noso mundo, unha viaxe que non pretende tratar a fondo o tema, senón sinalar responsabilidades, porque, como se dixo moitas veces: a inxustiza ten un nome, unha cara, unha dirección.

Sobre o abolicionismo

A abolición da prisión non é posible sen a abolición ou, mellor dito, a destrución das relacións sociais actuais. Os que aínda defenden a posibilidade de eliminar a tortura que leva o encarceramento neste mundo cometen un grave erro, e realizan unha obra claramente conservadora.

Pretender eliminar o uso do encarceramento polo Estado argumentando que o cárcere non sempre existiu (que mesmo é unha invención máis ben recente), no mellor dos casos, non leva a nada. E no peor, como ocorre con demasiada frecuencia, conduce a formular teses que terían como obxectivo reinsertar ao "desviado" na sociedade mediante alternativas coercitivas. En realidade o que propoñen é superar o cárcere mediante un realiñamento forzado do individuo integrándoo nun proceso de reeducacion cultural, moral e intelectual. É dicir, anestesiando definitivamente o libre albedrío. Nese sentido, o Estado moderno xa avanzou bastante e non necesita da axuda de ningún tipo de democratismo abolicionista. As mazmorras, as correas de coiro e os castigos corporais sistemáticos (que non desapareceron completamente) deixaron lugar a métodos de coerción máis sutís cuxo obxectivo, máis aló da redención dos corpos, é tamén o da destrución das mentes. O recurso da psiquiatrización dos reclusos, a reinserción mediante o traballo social, os achados tecnolóxicos como o brazalete electrónico, son todas prácticas dirixidas a romper as hostilidades e a converter ao "desviado" no seu propio policía. Mediante este enésimo percorrido coercitivo levado a cabo polo poder, podemos ver mellor que nunca ata que punto os muros do cárcere abarcan toda a sociedade.

Se entendemos os cárceres como unha xeralización do castigo a un nivel industrial e concentracionario, convértense entón na expresión dun sistema político e económico particular, e conseguentemente en algo inelutable. Cando a evolución da dominación necesite adaptar o castigo ás novas condicións e necesidades políticas e económicas, non dubidará en superar o cárcere. Por tanto a humanidade non se librou da escravitude, dos suplicios nin da forca; senón que a política adaptou os seus medios coercitivos e punitivos ás esixencias (mercantís e ideolóxicas) da produción. O cárcere, entendida como muros e reixas, reafírmase coa revolución industrial, modifícase coa superación desta última e mesmo é factible que sexa outra vez superada e/ou transformada no futuro.

Con todo, isto non significa que o cárcere, entendida esta vez como sociedade e como necesidade política (de peche e de control), desapareza. Como xa vimos a través da historia, a rede coercitiva, ao contrario, tende máis ben a estreitarse na medida en que a aparencia do "obrigatorio" vólvese máis borrosa e impalpable.

Sobre a destrución da prisión

Se partimos pois da convicción de que o cárcere é inherente a esta sociedade e de que polo momento o sistema de dominación actual non pode separarse dela, entón parece evidente que querer a destrución das prisións vai ligado á destrución das relacións sociais actuais. En poucas palabras: para estar en contra da prisión hai que ser inevitablemente revolucionario. Esta afirmación pode resultar algo banal e absoluta, pero en realidade ilustra os límites, incluso o límite principal, das diferentes loitas emprendidas contra os cárceres. Pensar en implicar a persoas que non teñen unha visión revolucionaria nunha loita contra a existencia dos cárceres sería como pensar en implicalas nunha batalla que supón a eliminación do diñeiro. Parece claro que para fixarse tales obxectivos, fai falla superar a parcialidade dunha loita e chegar a unha visión e unha crítica da totalidade do existente.

Con todo, a inxenuidade de numerosas loitas contra o cárcere conduciu a tratar esta cuestión como algo en si, como un elemento máis da dominación, e non como un dos seus alicerces. O problema reside en que os cárceres non son nin un vertedoiro nin unha autoestrada contra os que sería posible desenvolver unha oposición que permaneza no seo da dominación.

Por tanto o esforzo non se tería que dirixir á sensibilización de persoas sobre un tema que en sí mesmo presupón unha crítica revolucionaria, ou un simple apoio solidario, senón mais ben a demostrar que o cárcere é asunto de todos porque se atopa en todas partes. En poucas palabras, teriamos que actuar sobre todo na práctica para superar as separacións entre o cárcere visto como muros e cadeas e a prisión social vista como un conxunto de estruturas e relacións.

Os posibles compañeiros de viaxe que poderiamos atopar polo camiño seguramente non se converterían en revolucionarios ao escoitar o noso sermón contra os cárceres, pero quizais poderían converterse nos nosos cómplices como presos en loita contra unha sociedade-cárcere que nos oprime a todos.

Sobre a incriminación da miseria

As condicións económicas actuais e o xiro autoritario dos gobernos implican que tódolos pobres constitúen a futura "presa" dos cárceres. A vella máxima segundo a cal "cometiches un erro, págalo" aínda que siga presente

dentro da ideoloxía dalgún cidadán obtuso, está amplamente superado polos feitos: non é só a elección da extralegalidade ou da ilegalidade o que determina a sanción, senón a simple condición de clase. As tenazas lexislativas que se estreitan cada vez máis sobre a carne dos pobres demostran claramente que é a pobreza a que é incriminada e perseguida e non o acto en si. A medida que se estende a miseria, hai cada vez máis xestos inscritos nos códigos penais, ata deixar claro, mesmo aos máis cegos e optimistas, que a prisión tarde ou temprano tamén ten as portas abertas para eles. Na sociedade actual, a figura do criminal desapareceu para deixar paso soamente á do culpable. É por iso que todos, habitantes da sociedade-cárcere, estamos destinados de modo intercambiable a podrecernos detrás duns aramados ou doutros: pouco importa que se trate dos dun centro penal ou dun Centro de Internamento para Estranxeiros, dun psiquiátrico ou dun campo de refuxiados.

Seguindo esta lóxica, non é tan paradoxal ver que a pesar de todo o agravamento da violencia, síntoma da guerra civil planetaria, non é tanto a violencia en sí mesma a que é perseguida (xa que non é unha ameaza para o status quo senón máis ben a súa sabia vital), senón o simple feito de existir e de ser. Volvémolo a repetir, ás persoas son castigadas, pechadas e a miúdo eliminadas, porque son pobres e/ou superfluos para o funcionamento produtivo e mercantil, e non porque constitúan unha ameaza de feito actuando de forma extra legal.

Por tanto non é casualidade se o día a día dentro dos cárceres, na expresión das relacións sociais entre presos, gardas, administradores e na interacción entre todos eles, non se apoia tanto sobre a forza da coacción, senón máis ben sobre a recomposición en miniatura e de forma exarcerbada das mesmas relacións sociais alienadas vividas máis aló das reixas.

Sobre a reprodución das relacións

A imbecilidade dos cabaleiros dos dereitos humanos reside na afirmación de que o encarceramento leva en si unha agravación do comportamento dos individuos unha vez postos en liberdade. Dise que o cárcere é unha escola de violencia e de embrutecimiento dos seres humanos. A través destas simples consideracións, vemos cal é o vínculo mórbido que manteñen estas "boas almas" do dereito co sistema que nos rodea. Non é a violencia do cárcere a que entra dentro da sociedade, senón máis ben ao contrario: o sistema xerárquico, os abusos de poder, o machismo e a submisión vividos nas relacións entre presos son as mesmas relacións que cada un de nós leva dentro da sociedade-cárcere. O cárcere reflicte o que hai fóra, e non ao contrario. Se hai que buscar as causas das relacións alienadas dentro do cárcere, entón este cárcere é o todo, a totalidade do existente e dos seres que están contaminados polo encarceramento.

Sobre as prisións morais e educacionistas

Se por prisión entendemos a coerción dos corpos e das mentes, a alienación por e a través dos afectos, a xerarquía imposta e a submisión obrigatoria ás leis (morais, xurídicas ou de costumes), entón faise evidente que a supervivencia á que estamos condenados desenvólvese no interior dunha prisión que non considera ningún desevolvemento fóra.

Desde a súa idade máis temperá, os "homes civilizados" comezan a purgar as súas penas no interior da sociedade cárcere, afacéndose así ao encarceramento como norma. A suposta educación dentro das estruturas familiares e escolares só é o principio dunha perpetuidade que nos converte alternativamente en presxs e carcereiros da reprodución da ideoloxía da detención. En efecto, é na norma e na ideoloxía no que se basea a aceptación pasiva da condición de preso: desde pequeno, o individuo aprende case inmediatamente a submisión (chamada ideolóxicamente respecto, aínda que non comporte ningunha base de reciprocidade) cara á autoridade e as xerarquías. A relación co pai, os proxenitores, os profesores ou o cura non se instaura por elección e voluntariamente, senón que é un deber. Dentro de tales relacións, o comportamento dos gardas non ten ningunha importancia (poden facer calquera cousa mentres permanezan socialmente investidos do seu rol) máis aló de que a sensibilidade dos individuos presos: a autoridade familiar e escolar (ou a da comunidade, nas poucas situacións nas que o seu principio segue intacto) actúan polo ben do preso, pola súa futura reinserción, para que non cometa ningún "erro", e sobre todo para asegurar que cando creza o pequeno individuo reproduza os mesmos mecanismos nos que se basea toda a estrutura do encarceramento.

É baixo este principio do castigo suplementario como vemos claramente como se aplica o método xurídico. O profesor ou o pai non estipulan ningún acordo co suxeito en cuestión, pero impoñen leis que, cando son transgredidas, determinan o castigo do individuo e non necesariamente a sanción da trasgresión. Do mesmo xeito que calquera aspecto da vida social, é o home no seu conxunto e na súa existencia o que é castigado e non o xesto en sí. Esta diferenza podería ser percibida como algo desdeñable a partir do momento no cal sancionar un acto implica de todos os xeitos agredir dunha maneira ou doutra á persoa. Con todo, vólvese fundamental cando afecta á construción ideolóxica da necesidade de castigar e a culpabilización das persoas no seu ser e non no seu actuar.

A organización concentracionaria das estruturas escolares e tamén cada vez máis das de lecer, son tan só unha mostra ofrecida pola sociedade para domesticar as mentes e os espíritos e para habitualos á permanencia das gaiolas. É nas incubadoras da pasividade e da alienación onde as persoas aprenden e estudan a conciencia dunha personalidade dobre e paradoxal, por unha banda o feito de vivir como unha masa e por outro a idea xerarquizada de colocarse por encima desta masa (pero sempre formando parte dela). En resumo, agardando recibir unha boa nota por parte da autoridade, mesmo de converterse no primeiro da clase, se é posible humillando ao último, pero sempre dentro da clase. Por tanto o importante é que non nos preguntemos nunca se é xusto que alguén nos impoña unha nota desde o alto dalgún estrado, unha nota que non estea ligada nin ao noso mérito nin a unha actitude específica, senón ao noso ser conxunto, relacionado co colectivo: ao feito de ser persoas no cárcere.

Sobre a prisión das metrópoles

Basta con observar calquer barrio construído neste últimos cincuenta anos para darse conta o que somos para o poder. Basta con mirar os chamados barrios populares, eses alveolos nos que concentran e encerran aos pobres, para que a primeira imaxe que debuxe a nosa mente sexa un cárcere. Todos os gobernos sucesivos condenaron de forma preventiva aos pobres pola súa condición e o seu perigo potencial. A sucesión e a permanencia das revoltas populares contra a arrogancia dos poderosos, inducidas polo soño dunha vida diferente, fan que a reacción se dote de instrumentos para controlar e canalizar o descontento da rúa. Un deses instrumentos foi a proxección e a reestruturación do urbanismo. Poderiamos escribir páxinas e máis páxinas sobre esta cuestión e mesmo así non acabariamos de enunciar a impresionante cantidade de monstrosidades concecibas e construídas, sobre todo as da segunda metade do século XX. Con todo, en vista dos disturbios recentes en diferentes cidades do mundo, o aspecto máis directamente concentracionario do monstro metropolitano me-

rece unha atención particular. A arquitectura das periferias é o triunfo da aliñación. Os barrios son lugares nos que se amontoan subalternos para que estoupen na súa atomización social e individual, mentres que por todas parte levántanse edificios de cemento armado coa obsesión do control, a imaxe deses longos corredores cheos de reixas que filtran os accesos das persoas potencialmente perigosas nos lugares de reprodución do mercado e do poder. Con este dispositivo, se os exiliados do "soño do proletariado" se cabrean e golpean contra os barrotes e mesmo queiman a súa cela, vólvese aínda máis sinxelo para o carcereiro pechar eses corredores baixo chave, controlar as saídas e as entradas, antes de disparar desde o alto das torres de control. É así como controlan con cámaras de vídeo vixilancia (situadas en cada esquina) seccións enteiras das metrópoles, as comunicacións entre os gardas son permanentes e os aparellos informáticos, as fibras ópticas e os sistemas por ondas permiten unha coordinación rápida das forzas represivas. A arquitectura da contención realizou un salto cualitativo: antes, encerrábase ás persoas en cárceres despois de que se rebelasen; agora xa están aí.

Neste contexto, a revolta dos presos vese con frecuencia marcada polo encarceramento mesmo, é dicir, centrando o seu ataque contra partes marxinais da prisión sen tocar a súa sustancia. Que significan por exemplo frases como "a defensa do barrio", "a miña cidade", "a policía fóra das nosas rúas", senón unha apropiación da ideoloxía do peche? Como podemos definir como "nosa" a prisión que foi construída contra nós? Os barrios son o reflexo do peche ao que estamos condenados e das relacións que nos foron impostas. Como tales, pertencen ao poder. E de todo o que pertence ao poder non hai nada que salvar.

Con isto non queremos dicir que teñamos que queimar os edificios nos que vivimos, ou polo menos non inmediatamente, senón que romper momentáneamente o control soamente é posible abandonando as falsas pertenzas creadas pola ideoloxía carceraria, para sabotear, realmente as redes de control, sen nada que preservar.

Sobre o encarceramento das mentes

Se a sociedade é unha prisión, atópase por todas partes, polo tanto non existe ningún "exterior". En realidade, non podemos escapar porque simplemente non hai ningún lugar onde ir. Esta situación que non nos deixa ninguna "saída de emerxencia" é obxectivamente insoportable, é fonte de frustración, dor e desconcerto. A posibilidade de atopar un espazo no cal construírse un pequeno recuncho de liberdade parcial foi perdida definitivamente co triunfo da alienación dentro das relacións. A posibilidade real de subverter as relacións existentes, faise agardar, e mesmo parece que de todos os xeitos só lle interesa a un número reducido de persoas. Partindo desta constatación, o poder xa non ten ningunha necesidade de mentir e pasou dunha propaganda na cal aqfirma que este é o mellor dos mundos posibles, a outra que di: "a pesar de todo, este é o único mundo posible". Con todo, sendo consciente de que a anestesia é cada día máis necesaria para soportar esa existencia, a dirección da penitenciaría social ofrece ás súas "hóspedes" as únicas evasións posibles: as relacionadas co espírito. O lecer e a distracción das masas proporcionadas nos estadios ou durante as "vacacións" acaban con calquera estalido de pensamento autónomo, afogándoo na éxtase artificial e obscena do tumulto festivo, pero parece que xa non bastan para frear a gangrena dos seres condenados á catividade. Desde hai unhas décadas, e desenvolvéndose cada vez máis, ofrécesenos tamén por todas partes unha evasión mental suplementaria gracias ás diferentes sustancias psicotrópicas. Drogas de todo tipo e de diversa natureza, ofrecendo un alivio provisional, construíndo ademais un novo cárcere dentro do cárcere.

No xogo do peche, o director pode ao fin alcanzar as últimas fases do control e planificar as bases dunha sociedade da espera infinita: a dun mundo psiquiatrizado. Ou mundo anestesiado onde o insoportable vólvese soportable. E como en toda lóxica acomodaticia, cando algo se volve soportable, xa non sentimos a esixencia de cambialo. Para transformar os pensamentos en algo inofensivo, xa non hai necesidade de destruílos , basta siplemente con impedir que xurdan. Podemos dicir que a evasión que non permiten é o fracaso de toda razón da liberdade. Levan a cabo a mesma odiosa función que unha monxa nun campo de concentración, coa única diferenza de que as drogas (legais ou non) nin sequera serven para aliviar as feridas superficiais.

Tomar o camiño da destrución do cárcere social ignorando a construción constante de camisas de forza nas nosas mentes sería como tentar abolir o Estado salvando ao Ministerio do Interior. No mundo moderno, é máis necesario que nunca redefinir as responsabilidades da coerción, co fin de ver máis claramente cales son os intereses (e por tanto os nosos obxectivos) dos que nos queren encarcerar , tanto no interior como no exterior dun mesmo.

Xa é tempo de comezar a afirmar que o político, o psiquiatra, o policía e o narcotraficante teñen todos a mesma responsabilidade na nosa opresión. O mesmo que se debe relacionar a postura do cura, do cidadán ou do ideólogo que fai apoloxía das drogas como sustancias liberadoras.

Sobre o encarceramento dos corpos

O rol imperfecto da relixión na xestión delegada da vida e da morte, da esperanza (ou tolerancia) fronte a tanto mal e a tantos abusos sufridos polas persoas, vese hoxe axudado por unha nova relixión laica: o cientificismo.

Nesta democracia podemos elexir: o noso corpo pode pertencer a Deus ou pode ser posto en mans da Ciencia. Os máis pretenciosos poden igualmente conciliar os dous aspectos entregando eticamente a súa alma a Deus e o seu corpo aos científicos. A evolución dos coñecementos permitiu, en nome do benestar colectivo, penetrar e tomar o control dunha gran parte do sistema humano. Na actualidade chegamos á fichaxe e á cartografía xenética. Os miles de novos Lombroso, pechados nos laboratorios de todo o mundo, volven mesmo a perfeccionar as súas técnicas para descubrir ao criminal que vive dentro de cada un de nós, esta vez sen partir das medidas do cranio, senón dos xenes.

Nunha sociedade medicalizada que produce unha gran parte dos males e posúe ao mesmo tempo o monopolio e o control dos seus remedios, os científicos posúen un dos poderes máis grandes que existe: o de preservar a vida. Tamén é evidente que esas consideracións non son máis que unha parte da realidade mentres que o poder principal reside, como no caso da relixión, no feito de infundir unha esperanza fronte a unha vida, ou mellor devandito a unha calidade de supervivencia, atormentada. Con todo desde o alto do seu poder, os chacales de bata branca repártense os anacos dos nosos corpos e, dentro da prisión, convírtennos en cobaias potenciais para sacrificar no nome do progreso. Non somos donos de nós mesmos, somos instrumentos e non suxeitos do debate. Os distintos Santos Oficios e demais Comisións Cienstíficas da Bioética pásanse a pelota, pretendendo ditar canto podemos vivir, cando podemos morrer, a quen pertencemos e cando podemos curarnos. No nome de Deus e no nome da Ciencia. Nunca no noso nome. Para eles, non contamos, somos tan só simples presos dos corpos que nos prestaron.

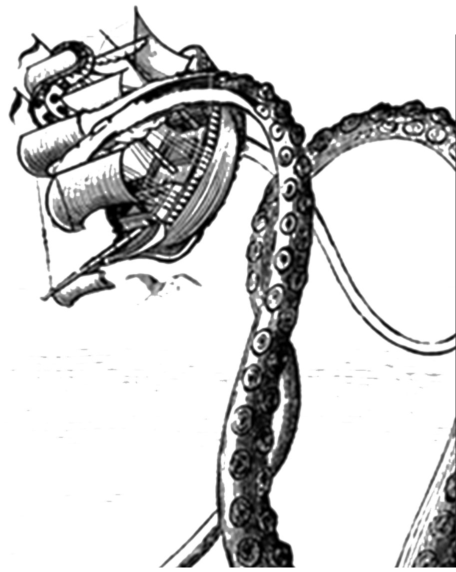
Sobre a evasión imposible e a subversión necesaria

Sabemos cumpridamente que non hai ningunha posibilidade de evadirse da prisión social e que esta última esténdese a todos os aspectos do existente: por tanto a única posibilidade que queda é a da destrución dende o seu interior. É a través da subversión das relacións sociais como podemos comezar a construír os espazos de liberdade que nos son negados. E para conseguilo, hai que desfacerse dos obstáculos que se interpoñen entre nós e o noso desexo de emancipación, sabendo que o camiño revolucionario non é un camiño abstracto, non máis que os mecanismos, as estruturas e as responsabilidades da segregación.

En efecto, os espazos de liberdade non se abren automaticamente na revolta e vemos que o límite na conflictualidade social actual entre a implosión da guerra civil e a explosión da guerra social é sutil. Pero tamén é verdade que só nos momentos de sublevación libérase un espazo físico e temporal no cal é posible construír e inventar as bases para unhas relacións liberadas.

O apoio ás revoltas das víctimas da prisión social non debe nin pode seguir sendo acrítico e apoloxético. Debe transformarse necesariamente nunha posibilidade de complicidade construtiva: unha vez máis, é na dialéctica que se instaura entre os insurrectos nun momento de ruptura onde emerxen as posibilidades de trazar o camiño da guerra social. O noso desexo é o de contribuír a determinar o paso que faría que os presos non se rebelen máis como presos do cárcere social, senón como individuos que aspiran ao aniquilamento de toda coerción.

Reseñas

O nº5 da revista Abordaxe xa está na rúa

Unha vez máis voltamos lanzarnos á aventura. Por quinta vez consecutiva levamos áncoras, aparellamos velas, aprovisionamos as nosas bodegas cunha boa dose de material subversivo e revolucionario, e aproamos o desafío de inflamar conciencias polos mares da tinta e do papel. Atrás deixamos os nosos refuxios internáuticos, desde os que, en soporte dixital, desempeñamos tamén o asalto de institucións, dogmas e autoridades. O sabor da tinta solivianta con máis forza o noso espírito rebelde, por iso deixamos a munición grosa e o calibre pesado para as nosas aventuras sobre o papel. Así que aquí estamos de novo, dispostos a facer tambalear os cimentos da democracia desde a nosa modesta condición de piratas da conciencia. A revista volta a ser gratuíta para vós, queridos letores, que a nós ben que nos custa.

Para consultar os puntos de distribución ou solicitar números da revista, consulta o noso blog: **abordaxe.wordpress.com**

Ou contáctanos por e-mail: **abordaxe@bastardi.net**

[Livro] 'Diários' de Carlos Calvo Varela

Os textos que Carlos Calvo nos entrega neste livro da editorial Através (www.atraves-editora.com) som como estouros de estalitroques, como a vaca-loura diante da escavadora, como as bandeiras que aparecem nos prados, como umha janela recém pintada de azul, como um quero-te na ponta da língua, como umha escola com crianças a falar a nossa língua, como pegadas de urso no Courel. Som palavras criadoras.

O livro de Carlos Calvo deveria estar na mao de muita gente. Nas cafetarias dos liceus, nas bibliotecas públicas, nos albergues de montanha, nas salas públicas dos hospitais, nos salons de cabeleireiros, no revisteiro dos bares. É desses livros que facilitam a vida porque a explicam. Um desses livros onde as cousas se explicam bem, de forma singela, para facilitar as dificuldades. Este livro ajuda, assiste, colabora. Talvez haja quem pense que todos os livros ajudam. Mas o de Carlos Calvo tem a raiz na generosidade de quem participa ativamente com as suas palavras neste projeto que queremos transformar e chamamos Galiza, Mundo, Vida. Porque Carlos Calvo é um ativista. Apesar de que queiram desativá-lo entre as quatro paredes dumha prisom espanhola, Carlos Calvo dinamiza, ativa, participa e transforma.

Sechu Sende

....

Sobre o autor:

Carlos Calvo Varela (1988, Loureda – Ordes): filósofo, antropólogo, ativista social e jornalista, colaborador de vários meios de comunicação como Praza Pública, Sermos Galiza, revista Luzes ou o jornal Mapa. Membro do Conselho de Redação do Novas da Galiza, numerosos portais web e publicações diversas têm recolhido os seus artigos nos últimos anos. A 15 de setembro de 2012 foi detido em Vigo acusado de «terrorismo» e desde então está preso, tendo passado por sete cárceres diferentes, todas situadas fora da Galiza. Porém, nunca deixou de enviar cartas cheias de vida, cores e letras. A Audiência Nacional espanhola pretende que passe 14 anos privado de liberdade.

Dossier de denuncias no cárcere de A Lama

Varixs compañeirxs estiveron a currarse un amplo dossier sobre as barbaridades das que se ten constancia que se cometeran nos últimos dez anos (e seguen cometéndose) no penal de A Lama. Trátase dunha compilación de feitos que xs presxs desa prisión sofren a diario, hai dende denuncias ata as mortes que se foron provocando nos últimos anos. Os compañeiros que realizaron o dossier afirman que lles foi complicado conseguir a información, a causa do absoluto hermetismo que rodea tanto ás prisións do Estado español como en particular ás mortes e agresións que constantemente se sofren nelas.

Contido do dossier:

- PRESENTACIÓN DO DOSSIER.
- OS CÁRCERES COMO INSTRUMENTO DO ESTADO.
- POBOACIÓN RECLUSA POR TIPO DE DELITO E LEI.
- RECLUSOS SEGUNDO CLASIFICACION EN 2015.
- SITUACIÓN DA POBOACIÓN RECLUSA EN 2015.
- O CÁRCERE DE A LAMA (PONTEVEDRA).
- QUÉ ESTÁ PASANDO EN A LAMA?
- CRONOLOXÍA DENUNCIAS EN A LAMA.
- A TORTURA.
- A IMPUNIDADE.

Descarga o dossier en abordaxe.wordpress.com

Vota idio...

por ***Tancredo Tantonto***

Mintem e o sabem, quem falam de que a democracia é algo conquistado com sangue por nossos ancestros depois de anos de ditaduras e monarquias absolutistas. Em tudo caso poderiamos admitir que este sistema de representaçom dos intereses de toda a povoaçom em moi poucas mans e muitos menos cerebros é um invento novidoso (já nom tanto) de como seguir enganando ao povo e fazer-lhe crer que nas suas mans está mudar a situaçom cada certo tempo com só mudar na escolha dos possíveis representantes.

A democracia representativa tal como no-la ensinam nas escolas de aprendizagem deste sistema, nasceria em Atenas há já vários séculos; mas a realidade é que quem tinha potestade para sentar nas cadeiras de aqueles parlamentos eram exclusivamente os considerados homes adultos livres e nascidos em Atenas, com o que a imensa maioria da povoaçom estava privada desse "direito" (todas as mulheres, os minores de idade, os estrangeiros, e os escravos).

Partindo dumha analise simplista, supostamente tal representaçom teria sido reconquistada na Europa e no novo mundo, depois da independencia dos USA e da revoluçom francesa e que no estado espanhol teria-se recuperado no passado século tras a morte na cama do último ditador (igual é por isso que as defensoras deste sistema representativo falam de que costou mortes recupera-lo, ainda que seria mais preciso falar em singular: "morte").

O que nom contam estes defensores da mentira da história é que no mundo antíguo havia sistemas representativos muito mais dignos e fiaveis, como os conselhos de anciáns (escolhidos pola sua sabiduria) na época castrenha, que pervivirom no tempo como no caso do **"Couto Misto"**, que mantivo até mediados do século XIX o privilégio de autogovernar-se mediante a eleiçom dum juiz que era escolhido em assemblea de vizinhos de tudo o Couto e que estava auxiliado por homes bos de cada lugar que também se escolhiam em assembleia de cada um dos tres povos que o constituiam e todos e cada um deles podiam ser destituidos em qualquer momento por decissom assembleiar quando nom cumpriram as espectativas, e mesmo existia a possibilidade de tomar acordos em Concelho aberto. Além, os seus moradores possuiam a nom obrigatoriedade de participar nas eleiçons ou assuntos politicos de Espanha e Portugal.

E nom só: tal como da conta **Carlos C. Varela** no seu último apontamento do seu livro *Diários,* recém publicado por Através editora, com o cabeçalho **"Democracia paroquial em Moreiras Incompetência Planificada"**: *Em Santa María de Moreiras. Monografía dunha parroquia ourensán (1925-1935), Xosé Ramón Fernández Oxea, Ben-Cho-Shey, critica duramente que a penetração do Estado na paróquia induzisse a vizinhança numa espécie de incompetência planificada, à erosão dos saberes comunitários e o abandono ao poder estatal, essa "matriz da individualização", como lhe chamava Foucault. Os paisanos, aponta Fernández Oxea, "Están asoballados por un individualismo feroz que fai inútil toda empresa colectiva. A institución oficial e postiza dos auntamentos deu en terra cos enxebres concellos parroquiaes, derradeira lembranza dos costumes colectivistas dos celtas, e hoxe xa se afixeron tamén os nosos labregos a que todo o que lles compre llo arranxe o "poder oficial", sin se decatar de que con pouco esforzo faríano iles moito millor. Abonda con decir que, a pesares de que en toda a parroquia non hai un soio camiño regular, non hai quen xunte ós vecinos, pra arranxar vereas e corredoiras, e prefiren atuarse ata as illargas, ou levalos carros a meia carga, denantes de se ocupar en ir de camiños un día ou dous dos moitos de invernía que pasan facendo pitelos, esfollando millo ou enredados en angueiras de pouca monta"*

É pois, para quem isto assina, que a atual democracia representativa veu eliminar a participaçom de toda a viznhança no seu autogoverno e mesmo o direito a revocar em assembleia a quem promete fazer algo e nunca o leva a bo termo ou mesmo fai o contrário do que digera. E o que é pior, veu para acabar com o apoio mútuo e a solidariedade inata da vizinhança para impôr o medo ao estranho e o recelo ao vizinho, a competência e a acumulaçom egoista.

Contra a mensagem participativa na mentira da democracia que di que se nom votas nom tês direito a queixar-te, ou que eu voto porque é umha homenagem ao direito conseguido com sangue polos meus ancestros; eu lhes digo que pouco favor lhe fazedes á história permitindo o governo da oligarquia disfarçada de poder do povo e se votas, em fim, depois protestarás quando tus representantes incumpram as suas promesas; porque tu sabes que vam fazer de novo o que lhes pete e por muita lábia que tenham os novos monicreques, seguirám defendendo este sistema que os teus ancestros aborreceriam e luitariam para muda-lo.

Mas tu, vota, idio...

A columna

O escéptico

Un de tantos cuspe-sentencias enoxado co mundo e con él mesmo, unha vella ruína de tantas batallas imaxinarias, desilusionado e escéptico na miseria do cotiá problema de vivir, dicíame que a rebelión hoxe non existe, que falar diso era anacrónico, cousa do século pasado. O meu amigo, lembrando a súa pasada militancia e soñando cos ollos abertos, entre un vaso e outro, confesábame a intención de non facer nada. Nin agardar, simplemente non facer nada. Traballando para vivir, mirando pasar a vida. A tristeza desta afirmación ten para min, unha parte de entendíbel. Non fai moito tempo, un tipo (crendo facer unha crítica severa) dicíame: Qué cousa grande farás?

A miña suposta inmadurez é o patrimonio máis grande que teño, a cousa máis linda da miña vida. Eu non sei que cousa grande farei, pero quero continuar co entusiasmo do neno que descubre o mundo e non quero facerme vello elaborando xustificacións do non facer. A acción ten sempre unha cousa de arriscado. O escepticísmo é unha das filosofías máis profundas, pero, como todo o que é elevado, perde pronto o contacto coa realidade, coas cousas sinxelas e concretas que tamén son importantes e fundamentais e que son parte da vida de todos. O escéptico non as considera. No ardor da súa propia hipótese sobre o mundo, avanza sen dúbidas, sen contradicións. Así remata por atoparse perfecto, seguro, lonxe de todo conflito desagradábel. Pero non se decata de que é simplemente un tipo sen valor nin ánimo e que está canso. Un feroz conservador.

A. M. Bonanno

